

Da Irina virkelig trengte hjelp

I august i år hadde jeg den store gleden av å besøke flere menigheter i Russland igjen, denne gangen sammen med Olga og Terje Freberg fra Rakkestad. I adventkirken i Oktiabrsk, 80 mil nordøst for Moskva, møtte vi bl.a. Irina. Hun studerer til kunstner og bruker både blyant og farger som hjelpemidler. Nylig hadde hun en meget ubehagelig opplevelse. Hun tar seg god tid mens hun forteller. Det er heller ikke til å komme ifra at øynene blir litt våte av og til. Erfaringen var så sterk og sitter fortsatt fersk i hukommelsen. Hun er utrolig glad for at hun den fikk den hjelp hun trengte da livet så ut å til å få en slutt. Les her hennes egen fortelling.

Siden jeg liker å være sammen med andre ungdommer fra menigheten ble jeg sist sommer invitert til å være sammen med ungdomslaget fra Arkhangelsk på en leir i skogen en helg. Vi hadde avtalt møtested og tidspunkt i god tid. Jeg møtte opp som avtalt. Det jeg ikke fikk vite, var at ungdomslaget hadde ombestemt både sted og tid kort tid før samlingen. Jeg kom sørfra til den avtalte togstasjonen, men ingen fra Arkhangelsk var å se. Jeg skjønnte ikke situasjonen, men tenkte at jeg sannsynligvis var kommet for tidlig og at de andre ville komme med neste tog nordfra. Neste tog kom – uten en eneste en fra ungdomslaget. Det likte jeg ikke. Dette var nemlig det siste toget fra Arkhangelsk denne dagen. Ja, til og med det aller siste toget i det hele tatt! Jeg måtte bare forberede meg på å overnatte i parken ved siden av, siden stasjonen låses nattetid. Like etter at jeg hadde løftet opp bagen min, kom en hjelpsom gutt og spurte om han kunne bære den for meg. Han så så snill ut at jeg lot ham gjøre det. Det var allerede mørkt ute. Men parken var belyst så jeg følte meg trygg. Mens vi gikk bortover snakket vi litt sammen og jeg fikk mere tillit til ham. Til min overaskelse var det en hel del andre folk i min situasjon som også måtte overnatte i parken. Alle så greie ut så uroen min forsvant.

Men så begynte marerittet. Tre voldelige sterke menn dukket opp. De tok tak i meg. Fikk meg ned i bakken og holdt meg fast. Gutten både snakket til dem

og forsøkte å få dem vekk. Alt var nytteløst. De tok frem sine kniver og truet med at “hvis du hjelper henne vil vi drepe deg”. De andre i parken ble selvsagt både forskrekket og redde. Ja, så redde at de forsvant alle som én. Der var vi alene igjen, to forsvarsløse ungdommer. Gutten gav seg ikke og lot seg ikke skremme av truslene, men sto på for å hindre disse tre mennene med sine planer. Jeg skal si deg, Dag, at jeg har aldri i mitt liv bedt så intenst som da. Jeg har aldri tidligere opplevd min hjelpesløshet så sterkt og at jeg virkelig trengte Guds hjelp som akkurat da!! Hele tiden forsøkte jeg jo å slite meg løs, men uten resultat. Jeg skrek, men hva hjalp vel det? Alle de andre hadde jo rømt og ingen turte å komme frem. Mens alt så som verst ut – de holdt meg godt fast og kunne nesten gjøre hva de ville med meg – begynte den kraftige mannen som var over meg å blø i hodet. Hvordan det hadde skjedd, vet jeg ikke, men de hadde jo allerede vist frem sine kniver. Nå ble han forstyrret og blodet tok hans oppmerksomhet. Han prøvde å tørke det bort, med det kom bare mer. I sin forfjamselse falt han om, ned ved siden av meg. Det første jeg tenkte på, var å rømme. Men var det noen hjelp i det? De andre kunne så lett løpe og få fatt i meg igjen, og da ville det hele sansynligvis ende opp med enda mere vold. Så snudde jeg meg litt og så hva som egentlig skjedde rundt meg. De andre to mennene var mere opptatt av å finne ut av hva jeg hadde i bagen min. Da bestemte jeg meg; jeg løper!! Jeg klarte å reise meg i full fart og raste avgårde. Da jeg hadde kommet bort fra belysningen i parken, snudde jeg for å se bakover. Ingen kom etter. Jeg stoppet. Nå så jeg at de var alle fullt opptatt med å undersøke sakene mine i vesken. Fra mørket bak et tre der jeg sto, kunne jeg se at de tok vesken og alle sakene mine og gikk. Selv om hjertet mitt banket kraftig, gikk jeg i sjokktilstand sakte frem til åstedet. Der fant jeg den snille gutten liggende slått ned, med brukket nese og blødende hode. Jeg bøyde meg ned og forsøkte å tørke bort noe av blodet. Jeg husker ikke hva vi sa til hverandre. Plutselig ble stillheten brutt av et hjerteskjærende skrik. Jeg så opp. Hva er det jeg ser!?! Litt nærmere stasjonsbygningen så jeg i halvmørket at disse samme mennene hadde fått tak i en annen jente! De bar henne skrikende bort etter håret. Mens skrikene ble svakere, torte jeg nesten ikke å tenke på hvordan de behandlet henne.

I mellomtiden hadde de som flyktet klart å ringe politiet i byen. Langt om lenge kom det omsider en politibil. De stilte oss involverte en del spørsmål, men de viste ikke noen særlig interesse med å være til hjelp. De ringte amulansen. Omsider kom den også, etter en og en halv times venting. Gutten og jeg ble så kjørt til akuttmottaket på sykehuset. Der fikk jeg et nytt sjokk! Mange av de andre som var blitt kjørt dit, var i en mye verre forfatning! Jeg sovnet, men ble vekket opp av gutten kl 7 neste morgen. Jeg kjente han nesten ikke igjen med hodet fullt av bandasje. Han fortalte at han gjorde sin militærtjeneste i byen og at han bare hadde hatt permisjon sist kveld, og at han bare MÅTTE tilbake til kl

8, uansett. “Skjønner ikke dine ledere at du er blitt slått ned og at du trenger å bli her idag?” spurte jeg. “Nei absolutt ikke!” Så skadet som han var måtte han bare gå til militærforlegningen, selv om legene hadde gitt ham forbud mot å forlate sykehuset. “Sjefene mine vil aldri godta at skaden min er grunn nok til å være her en dag,” var noe av det siste han sa.

I et brev som jeg fikk fra ham litt senere forteller denne gutten som ikke er bekjennende kristen at “Hvis jeg ikke hadde blitt slått ned den kvelden i parken, ville jeg mest sannsynlig ha blitt sendt til Tjetjenia. Mange av mine kamerater har blitt sendt dit og aldri kommet tilbake.”

Irina slutter med å takke Gud for sin beskyttelse. “Jeg fikk virkelig den hjelpen jeg trengte. Gud sparte meg for både vold og blod.”